

HADEWICHS VISIOEN

Verbouwereerd door het onverwachte nieuws, futloos na een turbulente voormiddag, gaat Hadewich op een bank zitten, in een gang van het laboratorium op de derde verdieping. Ze geeuwt, slikt, ordent haar bloes, tilt haar hoofd om zo haar nek te stretchen, reorganiseert haar handtas en recht haar ruggengraat. Georkestreerde simpele gebaren kalmeren haar immers. Nu pas bemerkt ze de kunstwerken op de tegenoverliggende muur alsook de stapel papier naast haar op de bank. “Waarschijnlijk een nieuwe aanwinst”, denkt ze, terwijl ze kijkt naar wat klaarblijkelijk analoge foto’s zijn. De werken zijn niet ingekaderd. Hadewich is getroffen door hun tactiliteit en kwetsbaarheid. “Intrigerend”, mompelt ze, “waarom zou een kunstenaar zo’n risico nemen, zo’n vertrouwen tonen?” Ze morrelt verder. In een binnenzak van haar uniform vindt ze een vergeten kei, gewikkeld in dun geelachtig papier. “Aha, het geschenk van mijn moeder!” Hadewichs moeder Ilona, een gepensioneerde microbioloog, bracht het zwaarspaat mee vanop een eiland ergens in het noordelijke deel van de Egeïsche zee. Op de binnenkant van de wikkel staat te lezen : “Een bariet voor mijn Hadewich, moge zijn parelachtige glans je bekoren, je de weg wijzen op reizen doorheen de sterrenhemel en je innerlijke visioenen versterken!” Ondanks haar wetenschappelijk beroep keerde Ilona zich nooit af van het bovennatuurlijke. Hadewich plooit het briefje op en stopt het weg. Op een of andere manier lijkt het haar ongepast dit geologisch specimen vast te houden, onaangepast als het is in deze steriele, al te menselijke omgeving. Ze bekijkt afwisselend het werk aan de muur en de steen in haar hand, onderzoekt hun oppervlakken zowel in relatie tot haarzelf als tot het heelal. Naar goede gewoonte drijft haar geest af in een web van associaties. Plots trekt de stapel papier haar aandacht terug naar de gang en ontdekt ze in haar periferisch zicht enkele in hoofdletters geschreven woorden, misschien een titel: ‘SPEEKSELSPOREN, TONGSTREKEN’. Hadewich likt aan haar vinger en neemt een vel van de stapel.

‘Voor de kunstenares is de donkere kamer een leeg canvas, een speeltuin, een habitat. Donkerte is een portaal naar een universum van vergroters, vloeistoffen, licht en schaduwen. Ditmaal gebruikt ze haar lichaam als een boogschutter van licht, als medium om een veellagige beeldtaal te produceren. Met haar tong markeert ze blindelings het onbelichte fotopapier, likt het oppervlak van zilvergelatine en laat aldus latente sporen achter zich, ‘speekseltekens’ als belichaamde signaturen, die ergens tussen controle en overgave oscilleren. In de ambivalente schemering van de doka verschroeit licht de fotogevoelige bovenlaag van het papier, daar waar het licht niet werd tegengehouden door de donkere partijen in het negatief zal uiteindelijk zwart verschijnen. Het fotografisch beeld draagt dus eerder duisternis als emblematische hoedanigheid in zich. Op de plaatsen waar haar speeksel werd achtergelaten door een wervelende tong, zal het licht geen invloed uitoefenen op het papieroppervlak. Uiteindelijk zullen de anders quasi onzichtbare sporen zichtbaar worden als fotogrammen. De gebogen, half-lichtdoorlatende vormen zijn een index van de interactie tussen kunstenaar, materie en proces. Sinds haar uitvinding is fotografie, of ‘melanografie’ zoals sommige surrealisten haar noemden, in staat zichtbaarheid te verlenen aan anders onzichtbare gebieden. Hierin ligt de eindeloze bekoring en potentieel van het medium.’

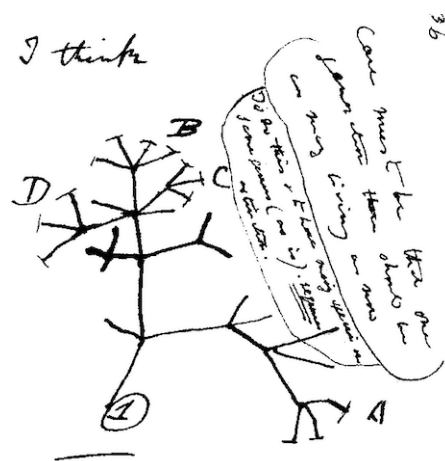
Een myriade aan vragen rijst op in Hadewichs geest. Het vrije element ‘zilver’ Ag vormt immers sinds een decennium een obsessie voor haar, maar aangezien ze geen zin heeft in alleenspraak, gaat ze door met lezen over het oeuvre dat voor haar hangt.

‘Elk artistiek proces is een collaboratie tussen een innerlijke aandrift, zoals een emotie of idee en een externe kracht, zoals inspiratie of ervaring. Het onderscheid tussen deze twee domeinen wordt dikwijls op mysterieuze wijze vertroebeld. Deze vertroebeling kan vervreemding, delirium, duizeligheid teweegbrengen, zelfs tot een punt waar, in de nasleep van de creatie, noch de kunstenaar noch het kunstwerk zijn wortels, zijn origine, zijn moederlijke band kan aanwijzen. Het enigma van het kunstwerk biedt troost. Vrije radicalen worden omarmd net omdat ze zekerheden aanvallen. Liefde is primordiaal voor leven, de queeste naar ‘minne’ een verbindende kracht. Via assimilatie, verbreking, transgressie, elke vorm van afscheiding, trachten we ons te verzoenen en te verenigen met onze oorspronkelijke eenheid, onze neutrale goddelijkheid.’

Hadewich slaakt een zucht van verwardheid en vraagt zich af : “Waarom is paradox eigen aan schepping?” Door haar ogen te sluiten, verhoogt ze haar sensoriele gewaarwording. Het mineraal dommelt in haar handpalm. Ze voelt het eenvoudig oppervlak op haar huid, onregelmatig en toch niet chaotisch, kristallijn. Haar tong begint haar mondslijmvlies te verkennen, zowel glooiend als gekarteld, een pluriform landschap, beschermd tegen direct zonlicht. “Mijn mond, een vochtige grot bezaaid met viscosse vijvers en glazuren heuvels, geërodeerd door waterachtig speeksel, ondersteund door een sterfelijk skelet.” Het papier in haar rechterhand is vederlicht, welhaast etherisch. Hadewich verlegt haar focus naar de binnenkant van haar oogleden. Het innerlijke bindvlies wordt drager van een helder ‘nabeeld’ van de fotografische triptiek. Een levendig netwerk van takken en wervelingen die soms overlappen, soms slechts langs elkaars iriserende silhouetten glijden. Door te denken aan

de beelden op de muur of ze opnieuw in te beelden, komt een dieper inzicht in hun hybride natuur en hun technische en metaforische superpositie tot stand. Ongedurig als een late zomervijg, zwelt Hadewichs weetgierigheid. “Woestijnbloemen moeten studeren”, zoals Ilona zou zeggen.

Uit het niets komt een afbeelding tevoorschijn uit de marges van het infoblad, dat nu op haar schoot rust. Aangezien Neptunus haar emoties beheerst, is ze gewend geraakt aan onverklaarbare fenomenen. De schets beeldt een filigrane configuratie uit met multidirectionele armen die, zoals bij een windmolen, vanuit een centrifugaal middelpunt rondwentelen. Op een of andere manier herinnert het Hadewich aan een ander stokpaardje van haar moeder, Darwin’s ‘Coral of Life’. Heden ten dage is het levenskoraal of stamboom omgevormd tot een pinwiel, mensen worden als dieren beschouwd, of omgekeerd, en al wat in kaart werd gebracht is gebaseerd op DNA-analyses. Hadewichs vingers onderzoeken zacht het mineraal. Na verloop van tijd vervaagt de genetische afstand tussen haar huid en het robuuste stenen oppervlak. Ze visualiseert het diagram dat alle leven op Aarde organiseert. De gedachte komt in haar op dat de anorganische materie in haar hand nergens kan gelokaliseerd worden. “Wat is feitelijk het onderscheid tussen leven en niet-leven?” Dat is daadwerkelijk een geopolitieke kwestie. Haar collega’s zouden zeggen dat het laboratorium geen oord is voor filosofische speculatie. Nu is ze echter alleen, op een bank, in een gang op de derde verdieping, vrij om te denken en in alleenspraak te debatteren. “Waar zou men geest en ziel plaatsen? Moeder Aarde is onpartijdig, alles in de natuur is levend. Bergen net zo goed als microben. Is een stenen wand evenzeer afhankelijk van liefde om te bloeien?” Hadewich haalt een potlood uit haar handtas en begint onvaste wervelingen te tekenen tussen en over de wentelende armen van het verschenen diagram, ogenschijnlijk de tongstreken in de foto’s nabootsend. Voilà, een te respecteren ruimte voor alle anorganische verschoppelingen.

“Silence of the mother; under black pines
The sleeping hands open out,
When the cold and ruined moon appears.
A pale one awakens in a musty room.
As two moons
The eyes of the mother gleam.”

fig. a autopoietische schets

{B}

Het merendeel van alle leven op aarde is microscopisch. De gehele mensen-, dieren- en plantenwereld is slechts een kleine vertakking binnen het diagram van de hedendaagse fylogenetica. Alle leven op aarde wordt onderverdeeld in drie grote levensdomeinen, drie soorten organismen: A. Archaea, B. Bacteriën en E. Eukarya (fig. b). In dit model zijn alle onderlinge relaties louter gebaseerd op de mate van genetische gelijkheid, afgeleid uit DNA-onderzoek. Bijvoorbeeld: de cellen van Eukarya bezitten een in zich ingesloten kern. In het cytoplasma dat de kern omgeeft, verblijven ook nog andere ingesloten organellen zoals chloroplasten en mitochondriën. Zelfs binnen dit domein zijn dieren (waaronder ook de mens), planten en fungi slechts een minieme subgroep van de groep als geheel. De Archaea onderscheiden zich van andere organismen, daar zij een fundamenteel verschillende chemie beoefenen, het is de meest obscure verzameling. De zichtbare en onzichtbare levende wezens binnen de drie domeinen hebben echter één enkele gemeenschappelijke oorsprong, één kern, ‘LUCA’ genaamd, de laatste universele gemeenschappelijke voorouder, zo’n vier biljoen jaren oud.

Dit in tegenstelling tot de speekselsporen in de beelden — speeksel an sich kunnen we trouwens in alle drie de domeinen onderverdelen: speeksel als voorwaarde om te smaken, (E), speeksel als DNA-bron of bescherming van mondweefsel (B), en speeksel als ectoplasma (A). De speekselsporen schijnen ontworteld, kernloos en ongebonden. Ze zijn soeverein, bestaan in en voor zichzelf, zij kronkelen doorheen het beeld, doorkruisen het oplichtende struikgewas. Als quasi-transparante, semi-vloeibare wezens belichamen ze de autonomie, de dichtertelijke vrijheid, de onafhankelijkheid. Maar ook het efemere dat enkel door middel van een apparaat zichtbaar gemaakt en vereeuwigd wordt. En toch zijn ze tegelijkertijd onlosmakelijk verbonden aan de

kunstenares, en al haar voorouders, want ze dragen genetisch materiaal in zich. De speekselsporen zijn in dit opzicht 'genetische signaturen' — let wel, geen *handtekeningen*! Ze zijn een onmiskenbare index van een menselijke beroering, een artistieke impuls (het is aanlokkelijk om hier handeling, geste, of ingreep te gebruiken, maar aangezien de tong hier drijvende, ofte glijdende kracht is, zijn alternatieve omschrijvingen aan de orde.) Nemen we de translucide eigenschap van het speeksel als 'afbeelding', als 'figuur', als 'index', als 'organisme' nu even als punctum. Als loutere afbeelding flikkeren ze, zonder precedent. Ten gevolge van deze schimmige eigenschap grijpt de kronkeling in de symbiotische relatie met haar omgeving in. Voor- en achtergrond coëxisteren op hetzelfde conviviale vlak. Zonder dat het ene het andere verdoezelt. In de foto's is het duistere vacuüm niet enkel zichtbaar tussen en rond de contouren van de tongstreken, het is er ook een bepaalde ruimte *binnenin* en *omwille* van. De wispelturige tongstreken die zich aan ons presenteren als fotogrammen, vestigen onze aandacht op een gelijkstelling, namelijk de coëxistentie van organisme en milieu, figuur en omgeving. Desondanks haar ontwortelde aard, vormt het speekselspoor geen storing voor de algemene stroom, zij bestaat als 'discontinuïteit die de alomtegenwoordige continuïteit niet discontinueert'. Samengevat is het extracellulaire 'organisme' binnen het beeld autonoom, interstitieel, onvatbaar en onthecht. Deze processuele onthechting is niet losgekoppeld, maar maakt inherent deel uit van de ecologie eigen aan de beelden. De mede-onafhankelijkheid binnen een ecologisch systeem zinspeelt op een onderliggende eenheid die aan alle levende wezens voorafgaat.

Verder merken we hoe de fotograaf en het 'organisme' elkaar een spiegel voorhouden. Het belevingsproces en *modus operandi* van de eerste resoneren met de vloeiing en verschijning van de laatste. Vanuit biologisch perspectief is het speekselspoor stoffelijk - niet esoterisch - gedetermineerd door zowel kneedbaarheid, haast perfecte viscositeit, als het vermogen tot voortplanting via zelf-productie of 'autopoiesis'. Dit organisme is een hybride synthese van alle drie de levensdomeinen in ons fylogenetische windmolendiagram, dat zichzelf vormt en in stand houdt als poëtisch en zelforganiserend lichaam. Het speekselspoor draagt in zich waarheid, onwaarheid en alles daartussenin.

"Chrysanten van licht bloeien onder een zware regen. Bliksem slaat er doorheen, doorsnijdt hen met krampachtige initialen." {i} Duisternis 'vervult' de donkere kamer, ze omwentelt mij langs alle kanten, duwt tegen me aan, lijkt mijn lichaam binnen te dringen. Alle onderscheid tussen binnen en buiten, tussen aan-en afwezigheid ontbindt. Het gezichtsvermogen lost op in een totaalervaring van zwellende leegte. Via een soort inwendige ontplooiing van 'orewoet' — een hartstochtelijk liefdesverlangen, 'een weevolle drang naar 'Minne' — ervaar ik zowel peilloze diepte als grenzeloze openbloeiing. De aanvaarding, en dus tevens de opheffing van die paradox stelt mij in staat om ongebonden, vrij van voorbarig gevormde patronen te zijn, om uiteindelijk te verenigen met een 'minnegloed', een oerkracht die mijn onbetwistbare kern is.

{A}

Hadewich geeft zich over aan de oogverblindende hersenweefselmassage, haar ledematen bengelen langsheen haar lichaam, haar ogen zakken tot op haar jukbeenderen, haar skelet voelt poreus aan. Archaïsche organismen knabbelen aan de grotschilderingen in haar mond. Geheimen worden vloeibaar, enigma's hervormen zich tot waarheden. Preuts slijm sijpelt uit haar mondhoek bovenop de zwaarspaat. Speeksel vormt een kleine glinsterende plas op het aangezicht van de steen, die haar nu gewichtloze bestaan weerspiegelt. Ontelbare cellen zwermen door de kleverige vloeistof, begerig om over de randen van hun stenen drager te vloeien. Hadewich is niet verbijsterd noch verstoord door deze plotse externalisering van haar lichaamsbeeld. Met haar ogen tegelijk open en dicht stelt ze zich een totale ondubbelzinnigheid voor tussen tekst, beeld en steen. Overtuigd van een gemeenschappelijk noumenon, van een taal die alleen zij kan spreken en decoderen. "Morfologische nabootsing, een fotografie op niveau van het object, 'teleplastie'", mompelt ze. Een drang om in de foto te treden, om deze ongrijpbare, extracellulaire niet-taalkundige vloeibare kronkelende stof te ontmoeten, neen te zijn, steekt haar hart in brand. Hier, 'in de mazen van een namiddag', verlangt Hadewich ernaar om tot de donkere leegte van de foto te verdampen. Het onderwerp van haar 'orewoet' is haar eigen ontbinding. "Theorie steunt me, want de fotografische wereld bevat het vermogen om tegengestelden op te heffen. Het negatief *is* een doordringbare ruimte, men *kan* ze binnentreden, zoals men met de geschikte ingesteldheid in *elk* soort beeld kan binnentreden." Een zinderende opluchting schiet door haar aders.

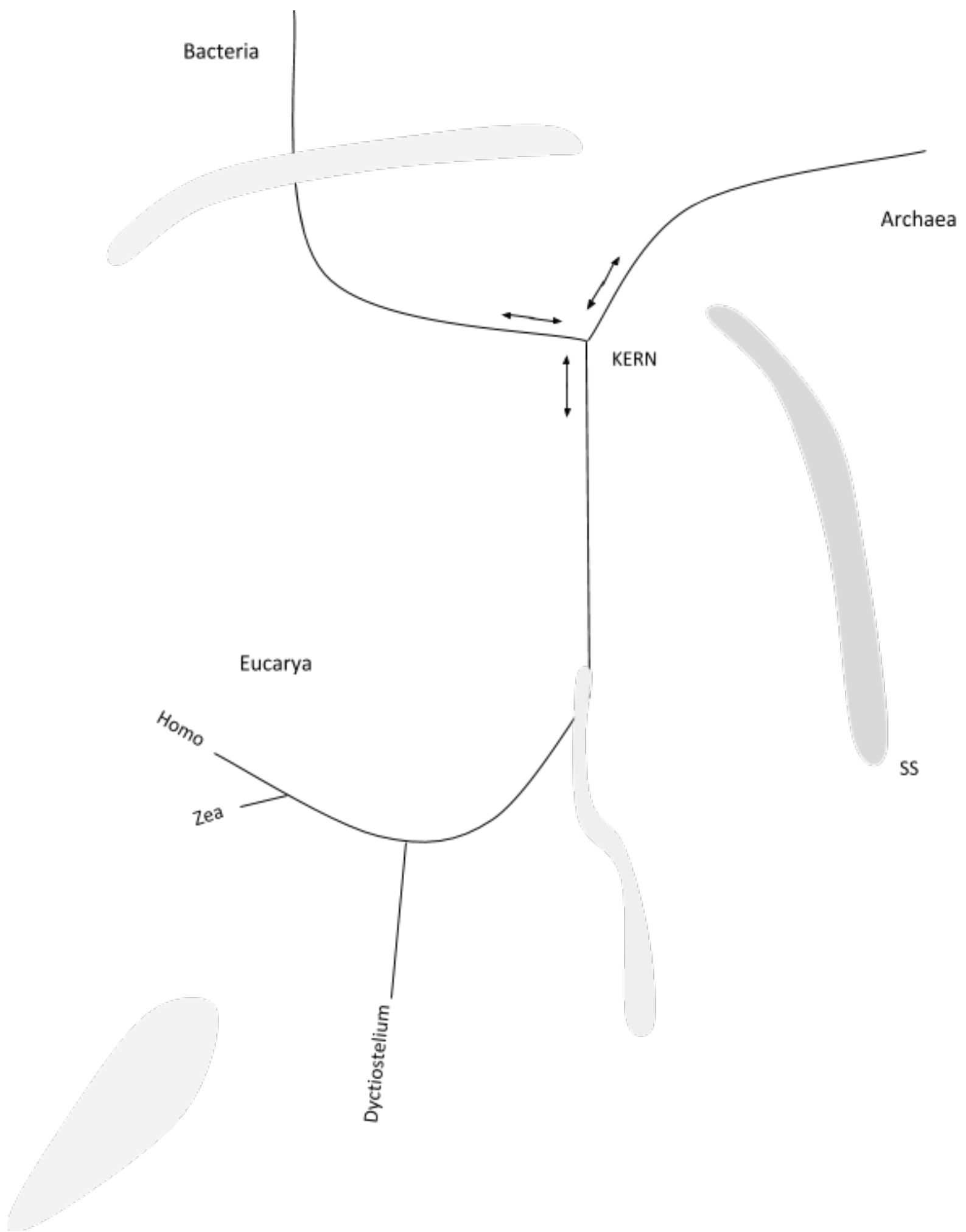

fig. b een fylogenetische 'waaier des levens'

Op trage wijze, geïnspireerd door de onbezonnen gebaren van de kunstenares, heft Hadewich haar arm op. Het amorfe slijm druppelt op haar handpalm, glijdt door haar vingers op haar bloes. Ze schuurt de steen langsheen de groeven van haar grot ingang, slaakt een kreet als haar lippen huiveren bij het gelijktijdig voelen van vaste en vloeibare stof, zacht en hard, geneugte en pijn. Een blind vleeskleurig ongewerveld wezen wringt zich een weg uit de grot, perst zich door Hadewichs halfopen lippen en begint begerig de zwaarspaat te likken. Verse speeksellarven mengen zich met de contemplatieve slijmpoel, 'legendarische psychasthenie'. Hadewichs smaak wordt nu gemedieerd door dit endogeen grotcreatuur, dat een dermate overweldigende bittere smaak doorgeeft dat het spierspasmen veroorzaakt. Het slangachtige ongewervelde spuugt, kwijlt, likt, likt, likt alsof het op dit eigenste moment haar ziel zal reinigen, haar wonden zal helen, verlossing zal brengen en haar zonden zal vergeven. Plotseling zakt Hadewich weg als in een zinkgat. Onmerkbaar vervormt de slanke bank tot een depressie van moerassige aarde die nu haar hele onderlijf omsluit. Haar geest verruimt, terwijl haar lijf zich nestelt en steeds dieper en dieper wegzakt, tot ze zwicht. Hadewichs hart zwelt tot buiten de limieten van haar ribbenkast en ze wordt binnen gezogen in een lichtgevende matrix van doornen, riet en koraalvormige planten. Ze wilt samenvallen en eenstemmig worden met een maanachtige snelheid, onzeker of ze moet zwemmen, stappen, vliegen, glijden, drijven, kruipen op handen en voeten of rechtstaan, haar lichaam is totaal afwezig nu, er is enkel nog ziel, en ziel beweegt zich door ruimte, ongevoelig voor de behoeften van haar omgeving en ook al is haar visioen monotoon, de kaleidoscopische herinnering aan kleuren, geuren, geluiden en gevoelens betovert haar, een overweldigende synesthesie. Alles is nat, alles is droog, alles is ver weg, alles is nabij. Eindelijk heb ik het begrepen, "touw, licht, vuur, steenkool, dauw, hel, het Levende Water...het Levende Water vloeit en ebt, zoals mijn liefde groeit en uit het zicht verdwijnt". Sporadisch kruist een glibberig, van gedaante veranderend slangachtig wezen haar blik. Het glijdt op omineuze wijze langs haar heen, nestelt zich via haar poriën onderhuids, zuigt voorzichtig haar bloedvaten leeg, doorboort haar pantser van goddelijk genot, hackt haar lichaam en zo is Hadewich nu een vermenselijke vorm, een personificatie van de kronkeling van de kunstenares. "Oh, kijk Moeder, ik ben nu ook een quasi doorschijnende, extracellulaire kleverige vloeistof!" Om haar heen, een symfonische stilte van takken, verblijde bladeren, vlammen, vloeistoffen, bliksemschichten, ravijnen, lichamen, dieren, amoeben, emoties, objecten, dingen, en dat alles licht uitstralend, als ware het fosforescerende hersenschimmen die een nachtelijke zon hebben opgezogen. Spirituele schemering, opgehangen in ijzende instemming met de hemelen. Alles is geordend, een onderliggend geometrisch raster ontvangt haar visioen, geeft haar ondersteuning. Hadewich blijft waden, "Ik kan niet verdrinken", denkt ze, "want ik ben reeds ondergedompeld, want ik ben water, water vloeiend in water, ik ben een aquatische ziel, zonder angst, zonder vrees!" Vanuit een verheven vacuüm, sommeert een lunaire stem haar, een onstoffelijke 'Silberstimme', die symbiotische woorden echoot van mededogen en liefde. Een zilveren klank. "Hadewich, los op in Minne, niet in zelf!", "Bevrijd je innerlijke waterdraak van Dao!", "Vernietig verschillen!", "Bedenkt steeds dat een gebroken bank even zielig is als een lijdend hart!", "Jouw medeleven is de sleutel om de deur van 'Vrouwelijk Mysterie en Eeuwige Coëxistentie met de Waarheid' te ontgrendelen!", "Wordt vloeibaar en les de dorst van je uitgedroogde kinderen!" Hadewich laat zich meedeinen op de kadans van de stem. Nog voor ze de aansporingen goed en wel kan laten doordringen, neemt de Silberstimme plots een dwingende toon aan. Hadewichs lichaam pivoteert, trekt samen als een onthutste octopus wiens ontstoken tentakels zijn weelderig lichaam een zelfkastijding geven. Een apocalyptische trilling verstoort de samenklank, haar grot stort ineen, haar ongewervelde tong verschrompelt, de grotschilderingen smelten in vergetelheid en haar lucide geest wordt opgeslokt door een obscure golf. Een diabolisch geluid doordringt het membraan van haar cocon. Water, net als DNA, houdt trauma vast en geeft het door aan volgende generaties. Flashbacks als spasmodische bevingen. Een overweldigende misselijkheid doet Hadewichs gelukzaligheid vervagen. "Oh Silberstimme, helaas, mijn eigen liefde heeft mij onderworpen...ik ben nu arm: alles is verloren gegaan in liefde!". Haar zijn vouwt dicht in zichzelf, ze klikt zich los uit haar stortvloed, alles is druipnat, haar kleren, de stapel papier, de vloer, de foto's, haar hele wezen doorweekt van post-extatisch ectoplasma. Alles om haar heen een gutsende catastrofe van vrouwelijke smart, rouw en hysterie. Rondspattend trichloorethyleen, kwik, lood, benzeen, arsenicum, ftalaten, raketbrandstof, termietengif, schimmelwerend middel verspreid als venijn, overal. Alom wenende peuters, ontlichaamde baarmoeders, foetale lichamen, heksen, poelen van bloed, vervuilde rivieren, zieke lichamen, opgegraven voorouders. De zilveren stem fluistert haar weer toe: "Vergeet niet, je bent een bovennatuurlijke boogschutter van licht, een nederig dienaar van vloeibare ecologie, een lichaam van water, korstmos, een eeuwenoude alge!" Hadewich knikt, raapt al haar moed bijeen en houdt haastig een vat dat al deze tijdloze tranen kan opvangen. Vervolgens sommeert ze alle lijdende zielen te verzamelen.

“Gij, gij schitterende wenende Madonna, en gij, gij ‘vestaalse priesteres van een geheim dat ge vergeten zijt’, gij, mijn wezenlijke zuster, gij, mijn moeder, gij onverschrokken Sfinx! Kom, ik zal jullie troosten! Wees niet ongelijk aangespannen, onze waterdraak zal ons leiden! Laten we samen in dit geïmproviseerde bad zitten, onze open monden als bondgenoten, laten we onze tranen vermengen, uw zout, mijn zout, uw melk, mijn melk, uw elementen, mijn elementen. Wij zijn eeuwig licht, opgehangen als een spiraalvormige reflectie binnen in de duistere spiegel die we elkaar voorhouden. Ons eenduidig chemisch huwelijk, voorgoed bezegelt!”

De Minne is al, de Minne is alles, Hierboven en Hieronder. Zowel in leven, in liefde, in geschiedenis, als in het nu, hebben wij geen vaste lijnen om te volgen, we kunnen enkel instemmen om langsheen de hemelse bogen te glijden, om tot begrip te komen van ons vermogen om bovenzintuiglijke gewaarwordingen te ontwikkelen, om onze scheppingen, alsook ‘het altijd reeds daar zijn’ van het bestaan te erkennen, te koesteren en te zegevieren.

{E.appendix}

“Woorden in al hun verscheidenheid zijn samengesteld uit éénzelfde substantie die de menselijke expressie tart; het zijn iriserende sluiters die zich voor hetzelfde tabernakel bevinden.”{ii}

Van buitenaf gezien, kan het spektakel van symbiose, nabootsing en mystiek waar Hadewich aan bezwijkt, erotisch of zelfs orgiastisch lijken. Maar het rauwe materiaal van haar passie is niet van seksuele aard. Het is onschuldiger, een opwinding verwant aan ontdekking, nieuwigheid, connectiviteit, zoals een ogeloze zeester een koraalrif onderzoekt met haar zuignappen, zich vervolgens vasthecht, het poliepenvles van het koraal vloeibaar maakt en het vervolgens met haar maag absorbeert. We moeten Hadewichs extase plaatsen binnen het mysterieuze domein van ontmenselijking en eenwording met een goddelijke oorsprong. Denken we bijvoorbeeld aan de mimetische assimilatie van het bezielde en het zielloze bij Sint Antonius, aan de identificatie van de kunstenaar met een scheppende oerkracht, of aan Theresia van Ávila’s kwelling door een engel die haar hart met een vlammend zwaard doorboort en zo lijden en vervoering veroorzaakt.

Of, in Theresia’s eigen woorden: “Het is dwaas te denken dat we de hemel binnen zullen gaan, zonder tot ons zelf door te dringen!”.

NOTITIES

- fig a. Charles Darwin's originele schets, 1837-1838 + fragment uit 'Geburt', een gedicht van Georg Trakl
fig. b Diagram gebaseerd op de 'drie-domeinen stamboom' van Dr. Norman Pace, Pace Lab, Boulder, CO

A. ARCHAEA	Mikrokosmos — ETHERISCH LICHAAM, MYTHE, VISOEN
B. BACTERIA	Mikrokosmos —DENKEND LICHAAM, THEORIE, TECHNOLOGIE
C. CORE	MINNE i.e. ZIEL, LIEFDE, MAGNETISME
D. SS	i.e. SILBERSTIMMEN, SPEEKSELSPOREN, STERREN, KUNST
E. EUCARYA	Makrokosmos — ZINTUIGLIJKE LICHAAM, FENOMEEN, ERVARING i.e. HOMO: alle dieren; ZEA: alle planten; DICTYOSTELIUM: slijmzwammen
F. ↔	ENERGIE i.e. GEEST, OREWOET, LEYLIJNEN

{i} Roger Caillois

{ii} Léon Bloy

BRONNEN

Margaret Wertheim, 'Figuring Life', 2007; Hadewijch van Brabant, Mengeldichten, 13e eeuw; Nick Land, 'Fanged Noumena: Collected Writings', 1997-2007; Georg Trakl, 'Das dichterische Werk', 1974; Clarice Lispector, 'The Passion According to G.H.', 1964; Roger Caillois, 'Mimicry and Legendary Psychasthenia', 1935; Fransesca Varela, 'The Tree of Knowledge', 1992; Astrida Neimanis, 'Hydrofeminism, Or, On Becoming A Body of Water', 2017; Léon Bloy, 'She Who Weeps', 1907, Theresia van Ávila, 'Innerlijke Burcht', 1577

Tekst geschreven n.a.v. KunstIngang#15: 'Speekselsporen, tongstreken'. Met dank aan CC Merksem voor de ondersteuning, aan Hugo Matthieu voor de vertaling, aan Sine Van Menxel voor de invitatie, en aan Moeder Aarde voor alles.